וסתמא כרבי מאיר דאי ר׳ יוסי בכל דוכתא מוגרי: ובכל מקום לא ישכור וכו׳: תניא [א]רבן שמעון בן גמליאל אומר [א]לא ישכור אדם מרחצו לעובד כוכבים מפני שנקרא על שמו ועובד כוכבים זה עושה בו מלאכה בשבתות ובימים טובים אבל לכותי מאי שרי כותי אימר[ב] עביד ביה מלאכה בחולו של מועד אנן נמי עבדינן אבל שדהו לעובד כוכבים מאי [ב]שרי מאי טעמא אריסא אריסותיה קעביד מרחץ נמי אמרי אריסא אריסותיה קעביד [ג]אריסא דמרחץ לא עבדי אנשי תניא [ג]ר״ש בן אלעזר אומר לא ישכיר אדם שדהו לכותי מפני שנקראת על שמו וכותי זה עושה בו מלאכה בחוש״מ אבל עובד כוכבים מאי שרי דאמרי אריסא אריסותיה עביד א״ה כותי נמי אמרי אריסא אריסותיה עביד

אריסותא

וסתמא כר״מ. דאמר בא״י אין משכירין: **כותי.** לא עביד מלאכה בשבת אבל בחולו של מועד עביד דלמדרש סופרים לא חייש: **בחולו של מועד.** לדידן נמי שרי להחם מרחצאות: **אבל שדהו לעובד כוכבים שרי.** להשכיר היכא דליכא למיחש לחניית קרקע כגון בח״ל ואע״פ שנקראת על שמו לא חשדי ליה דליהוי עובד כוכבים שלוחו אלא אמרי אריסא הוא וקיבלה עליו למחצה לשליש ולרביע ועליו מוטל לעשות:

אריסותא

לארץ יפטר מן המזוזה הא אמר בפ׳ התכלת (מנחות דף מד. ושם) השוכר בית בחו״ל כל ל׳ יום פטורה מן המזוזה מכאן ואילך חייבת והטעם כדפרישית לעיל שסוברים העולם שהיא שלו משמע דאם היא שלו חייבת מיד ועוד קשי׳ לר״י על הירושלמי מאותה תוספתא שהבאתי לעיל דקתני רישא [ד](אין) משכירין להם בתים ולא שדות וכרמים ואין נותנין להם (א) ערבות וקבלות אחד הכותים ואחד העובדי כוכבים בד״א בא״י ובסוריא מוכרין בתים ומשכירין שדות ובחו״ל מוכרין אלו ואלו כאן וכאן לא ישכיר ביתו לעובד כוכבים מפני שידוע שמכניס לתוכו עבודת כוכבים אלמא אף במקום שמותר למכור אסור להשכיר מיהו נראה לר״י דהירושלמי שהביא רבינו חיים ראיה גמורה היא ומן התוספתא לא קשיא מידי דכאן וכאן קאי אא״י וסוריא ואף ת״ק דמתני׳ נמי סבר הכי לאסור בתרוייהו מילתא בתים אבל בחו״ל שהתירו למכור מותר להשכיר כדאי׳ בירושל׳ ואתו מטעמיה דרבינו חיים אלא הטעם מפרש הר״ר אלחנן מפני כשאמרה תורה לא תביא תועבה אל ביתך היכא למימר לא אסור אלא בבית הישראל עצמו שהוא דר בתוכו בעודו דר בו ואפי׳ בא״י כמו במזוזה שאינו חייב בה אלא בביתו בעודו דר בו אבל השוכר בית אף בא״י פטור מן המזוזה מן התורה ורבנן הוא דגזרו שלא להשכיר לעובד כוכבים מפני שמכניס לתוכו עבודת כוכבים והשתא דוקא בתים העשויים לדירה אבל אינם עשויים לדירה לא גזרו ולכן התירו להשכיר ארוות ואוצרות וכיון דשכירות בית דירה אינו אסור אלא מדרבנן אף בארץ אם כן בחוצה לארץ הקלו: **מאי** טעמא אריסא אריסותיה קא עביד. הקשה רבינו יהודה מההיא דתנן בפ״ק דשבת (דף יח. ושם) אמר רשב״ג נוהגין היו של בית אבא שהיו נותנין כלים לכובס עובד כוכבים ג׳ ימים קודם השבת ופליג אב״ה דאמרי התם שמותר עם השמש אלמא לית ליה לרשב״ג קבלנא קבלנותיה עביד ומירך לא שסובר שהלכה כן אלא מחמיר בעצמו היה וכן פרש״י לשם אכן שוב הקשה רבינו יהודה דא״כ בפרק שני דבילה (דף כא:) דקחשיב ג׳ דברים שהיו מחמירין בבית ר״ג כב״ש אמאי לא קא חשיב נמי הא שהרי ר״ג דיבנה הוא [ה](אבי) אביו של (ב)רשב״ג ואומר דבבילה לא איירי אלא במידי די״ט אבל במילי דשבת איכא טובא ולפ״ז ניחא מה שהקשה ר׳ אלחנן דאמאי לא קי״ל כרשב״ג בההיא דפ״ק דשבת דהא אמרינן (ב״ב דף קעד.) כל מקום ששנה רשב״ג במשנתינו הלכה כמותו אלא לאחרים ודאי לא היה מחמיר אלא לעצמו: **אריסא** אריסותיה קא עביד. פסק ר״ת הלכה כרשב״ג דאמר אריסא אריסותיה קא עביד ומתוך כך התיר לישראל שנתן ביתו לעשותו בקבלנות לבנות בו אפילו בשבת וק״ו נמי הוא דהשתא אריסות שדה שחלק הישראל משביח במלאכה שרי קבלנות שאין בו שבח לישראל כלל במה שממהר נכרי לעשות קבלנותו לא כ״ש דנימא קבלנא קבלנותיה קעביד ועוד הביא ר״ת ראיה מההיא דפ״ק דשבת (דף יז: ושם ד״ה אין נותנין) דשרי ב״ה ליתן כלים לכובס ועורות לעבדן עם השמש ואפי׳ מידי דפרהסיא שרו התם דהא ההיא ברייתא דאית ליה בגמרא התם (דף יח.) דאסור ליתן חטין לתוך הריחים של מים אלא כדי שיטחנו מבעוד יום מוקי לה תלמודא כב״ש אבל לב״ה שרו ואע״פ שמשמעת קול ועוד תניא התם (דף יט.) גבי ספינה פוסק עמו ע״מ לשבות רשב״ג אומר אינו צריך שהעובד כוכבים לא יניח לעשות קבלנותו בשביל הישראל ולפי זה צריך עיון בההיא דפ׳ מי שהפך (מו״ק דף יב. ושם ד״ה אמר) דאמר שמואל מקבלי קבולת בתוך התחום אסור חוץ לתחום מותר אכן ר״ת מוקי לה לכולה הך שמעתא באבל ומפרש לה הכי אמר שמואל מקבלי קבולת באבל בתוך התחום אסור כו׳ אמר רב פפא אפילו חוץ לתחום נמי לא אמרן דשרי אלא היכא דליכא מתא דמקרבא להתם אבל איכא מתא דמקרבא להתם אסור פירוש לפי שירגלו בני העיר [ו]מלאכתן כשילכו לשם אמר רב ששת וכי ליכא מתא דמקרבא נמי לא אמרן דשרי אלא בשבתות וימים טובים דלא שכיחי אינשי דאזלי מדוכתא לדוכתא פירוש אז מותר חוץ לתחום ע״י קבלנות עובד כוכבים אבל בחוש״מ דשכיחי אינשי דאזלי מדוכתא לדוכתא אסור וכ״ש בחול גמור אלא חול המועד לרבותא נקט דאע״ג דלא שכיחי דאזלי כולי האי אסור ולפי זה כל מה שאוסר לשם היינו באבל דוקא דבאבל החמירו יותר כדמוכח התם בריש פירקא אמר רב ששת בריה דרב אידי זאת אומרת דברים המותרים בחולו של מועד אסורין בימי אבלו ותניא כוותיה והוא עובדא דמר זוטרא דבנו ליה אפדנא בימי אבלו חוץ לתחום בשבתות ובימים טובים הוה ומטעם שהתרנו. עד כאן שיטת ר״ת: ור׳ יצחק פירש דקבלנות דבית אסור והיה דוחה כל ראיות ר״ת דמההיא דעורות לעבדן איכא ראיה דכיון דההוא תלוש ומלאכה ביד אחרים מותר דאפילו באבילות בכה״ג שרי כמו שמפורש דתניא התם (דף יא.) היתה מלאכתו ביד אחרים בביתו לא יעשה בבית אחר יעשה וריחים נמי איכא ראיה לכאן דהתם (ג) שעם החטים הם נטחנים מאליהן ולא דמי לעובד כוכבים העושה מלאכה בידים ודומה כמי שישראל מצוה לו לעשות בשבת וגם לא דמי להך דשכירות שדה דשמעתין דלעולם הוא רגילות לקבל שדה באריסות למחצה לשליש ולרביע אבל בבנין בית רגילות לשכור מידי יום יום והרואה אינו אומר קבלנותיה עביד אלא שכירי יום ניהו ועוד דבירושלמי דפ״ק דשבת משמע דקיבולת דבית אסור בין באבל בין בשבת והכי איתא התם אומנים עובדי כוכבים שהיו עושים עם ישראל בתוך ביתו אסור בתוך תחומם מותר אמר ר״ש בן אלעזר בד״א בקיבולת אבל בשכיר יום אסור בד״א בתלוש אבל במחובר אסור בעיר אחרת בין כך ובין כך מותר ומהו בין כך ובין כך א״ר אילא בין בתלוש בין במחובר ובלבד בקיבולת ר״ש בן בינא בשם ר׳ אחא אמר בשבת ובאבל ובעבודת כוכבים הלכה כר״ש בן אלעזר אלמא פסיק הלכה כר״ש בן אלעזר דאמר בעירו במחובר דאסור אף בקיבולת והוא הדין בתוך התחום ולא מבעיא הבנין עצמו דאסור אלא אף לפסול האבנים ולתקן הקורות ואפילו רחוק מן החומה ואפילו בביתו של עובד כוכבים אסור כיון דלצורך מחובר הוא דהא במחובר כה״ג פליגי ופסיק הלכה כר״ש בן אלעזר דאילו לעשות הבנין עצמו אפילו רבנן מודו דאסור דברשות ישראל הוא ולא שרו אף תלוש אלא בביתו של עובד כוכבים כגון כלים לכובס שמתקנם ביד עובד כוכבים ואע״פ שהלכה כר״ש בן אלעזר בקיבולת מ״מ באריסות שדה אין הלכה כמותו אלא כרשב״ג דהא סתם לן תנא דמתני׳ כוותיה והטעם מפרש דאריסא אריסותיה קא עביד ור״ת אע״פ שהקל בקיבולת החמיר על עצמו וכשבנה ביתו לא הניח עובדי כוכבים לבנות בשבת אף על פי שהיו עושים בקבלנות והר״ם היה נותן טעם דלהכי מותר באריסות שדה דכיון שאינו נוטל מעות בשכרו אלא נוטל בגוף הקרקע דמי לשותף אבל בקבלנות דבית שנוטל מעות בשכרו לא הוי כשותף ואסור ולה״ק הכא דמרחץ אסור דאריסותא למרחץ לא עבדי אינשי דכיון שנוטל מעות בשכרו ולא שייך ליטול זה בגוף המרחץ אסור ולפ״ז יש להתיר להשכיר ריחים לעובד כוכבים היכא שנוטל בקמח לפי חלקו ואינו נוטל מעות דהוי כמו שותפין ומסקנא דשמעתא שמעינן מהכא דקבולת דתלוש אינו מותר אלא בתוך ביתו של עובד כוכבים אבל במחובר אינו מותר אלא חוץ לתחום אבל תוך לתחום אסור: **אבל** לעובד כוכבים מאי שרי. תימה מאי קא דייק דלמא נקט כותי וכ״ש לעובד כוכבים וי״ל דמשמע ליה מדפסק עובד כוכבים דמיירי ביה רשב״ג ומתני׳ ונקט כותי דוקא קתני ע״ל דס״ל דסבר דבעובד כוכבים שרי מדלא איירי בכותי דלאי בעובד כוכבים אסור לישמעינן עובד כוכבים דלית ביה אלא חדא דנקראת על שמו וכ״ש כותי דאית ביה תרתי דאית ביה נמי לפני עור כדאמרינן בסמוך עוד פירש הר״ר אלחנן דדייק ממתני׳ דשריא שדהו לעובד כוכבים וליכא מאן דפליג ומהאי טעמא ניחא נמי דקאמר לעיל גבי מילתיה דרבן שמעון בן גמליאל אבל שדהו לעובד כוכבים שרי דלאו אמילתיה דייק דהא דנקט מרחץ במילתיה איכא למימר דדוקא מרחץ אבל שדהו אפילו לכותי אסור משום שעושה בו מלאכה בחול המועד:

אי

עין משפט
נר מצוה

קיא א ב ג מיי׳ פ״ו מהל׳ שבת הלכה [יג יד] טו סמג לאוין סה טור ש״ע או״ח סימן רמג סעיף א [וברב אלפס עוד בשבת פט״ו דף נח.]:

רבינו חננאל

לא לבית דירה אמרו מפני שמכניס לתוכה עבודת כוכבים וכתיב לא תביא תועבה אל תוך ביתך מכלל דאיכא דוכתא דאין משכירין להם בתים: וסתמא כר׳ מאיר דאי ר׳ יוסי האמר אף בא״י עצמה משכירין להן בתים: בכ״מ לא ישכיר (עצמו) [לו] לא מרחץ מפני שנקראת על שמו ועובד כוכבים עושה בה מלאכה בשבתות וימים טובים ושדהו לעובד כוכבים אמאי שרי דאמרי איניש דחזו ליה דעביד מלאכה בשדה של ישראל אימר אריסותא קעביד ופורני וריחיים נמי אמרי אריסותא קא עביד. נימא במרחץ נמי הכי אמרי מרחץ לאריסותא לא עבדי:

מסורת הש״ס

א) [תוספתא פ״ב ע״ש], ב) [נ״א: אימת], ג) [תוספתא שם ע״ש], ד) מהרש״א מוחק זה ועי׳ לחם סתרים, ה) מהרש״א מ״ז, ו) נ״ל מלאכתו. רש״ל.

הגהות הב״ח

(א) תוס׳ ד״ה (בע״א) אף במקום וכו׳ דקתני רישא אין משכירין להם בתים שדות וכרמים ואין נותני׳ להם אריסות וקבלות א׳ הכותי וא׳ העובד כוכבים בד״א בא״י ובסוריא משכירין בתים אבל לא שדות ובחו״ל מוכרין בתים ומשכירין שדות דברי ר״מ ר׳ יוסי אומר אף בא״י משכירין בתים ובסוריא מוכרין בתים ומשכירין שדות ובחו״ל מוכרין אלו ואלו וכו׳ מפני שכשאמרו: (ב) ד״ה מאי טעמא וכו׳ ר״ג דיבנה הוא אבי אביו של ר״ג: (ג) ד״ה אריסא וכו׳ איכא ראיה לכאן דהתם כיון שעם החטים: